

Arrest

nr. 104 983 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat U. BEUSELINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtounen, en geboren te zijn in Mullayan, dorp Joy Naw, gelegen in het district Puli Khumri, provincie Baghlan. U ging tot de zesde graad naar school en bent gehuwd met Sher Bano. Uw echtgenote en drie kinderen verblijven momenteel in Afghanistan.

Uw vader en oom waren sinds jaar en dag bij de Taliban. Ongeveer 4 maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader gedood bij een gevecht tussen enerzijds de Taliban en anderzijds Hazara's en Arbaki's in het district Nahrin. Om wraak te nemen tegen de Arqabi's en het Afghaanse Nationale Leger hadden de Taliban uit uw dorp het plan opgevat deze onverwachts aan te vallen wanneer die langs uw dorp passeerden. Er werden daarvoor teams opgericht die iedere nacht de hoofdweg bewaakten. Omdat u steevast niet kwam opdagen telkens het uw beurt was, werd u

hardhandig aangepakt door uw oom. Toen hij u de derde keer bont en blauw sloeg, diende u een aanklacht tegen hem in bij de politie en het veiligheidsbureau van de stad Puli Khumri.

Via een spion bij de politie werd de avond zelf al de Taliban op de hoogte gebracht van uw aanklacht, bij een speciale vergadering tussen uw oom, Mauwlawi Shahwali, Mauwlawi Laal en Qari Hafeez. De zoon van Mauwlawi Shahwali, Jawed, bracht u op de hoogte. Omdat de volgende ochtend reeds het gerucht liep dat het Afghaanse Nationale Leger in uw dorp actief was, vluchtte u weg naar het huis van uw vriend Sultan in het nabijgelegen Andar. Mauwlawi Shahwali en Mauwlawi Laal beschuldigden u ervan de politie te hebben verwittigd en te hebben gespioneerd. Uw oom vertelde in het dorp dat u moest worden gezocht waarna u zou worden onthoofd. U bleef nog drie dagen bij Sultan alvorens via een smokkelaar uw geboorteplaats te ontvluchten en Afghanistan te verlaten.

Ongeveer elf maanden nadat u uw taskara bent gaan afhaken op 15 jaddi 1387 (4 januari 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) heeft u Afghanistan verlaten. Op 7 juni 2012 diende u in België een asielaanvraag in.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds problemen met de Taliban en anderzijds met de overheid. Zij zouden u kunnen arresteren op verdenking van banden met de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige, vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over uw problemen met de Taliban waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader en oom sinds jaar en dag actief was bij de Taliban. Uw kennis over uw vader en ooms activiteiten zijn namelijk uitermate summier. Zo weet u nauwelijks wat zijn rol was bij de Taliban. U weet enkel dat uw vader rondtrok met Mauwlawi Shahwali, vergaderingen bijwoonde en aan één gevecht deelnam. Wanneer dieper wordt ingegaan op die activiteiten moet u steevast afhaken. Enig detail over die bijeenkomsten, zoals welke onderwerpen daar werden behandeld, is voor u dan ook een raadsel (CGVS, p. 9 & p. 24). Bovendien lijkt het weinig plausibel dat uw vader, in al die jaren als vooraanstaand Talibanlid, slechts aan één gevecht zou hebben deelgenomen. Vreemd is dan ook dat u ook over die alleenstaande daad van uw vader niet in het detail kan treden. U weet zelfs niet in welk dorp in het district Nahrin dit bewuste gevecht plaatsvond (CGVS, p. 17). Nochtans liet uw vader daar het leven. Wanneer u gevraagd wordt hoe hij uw positie zag in relatie tot de Taliban blijft u uiterst oppervlakkig. Het enige wat u weet te zeggen is dat hij u nooit vroeg om bij de Taliban te komen (CGVS, p. 10). Van iemand wiens vader reeds lange tijd bij de Taliban was, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer gedetailleerde en doorleefde informatie kan geven over het toch wel erg belangrijke onderwerp hoe hij uw positie in of naast de Taliban zag. Het feit dat de Taliban 'nieuw' zou zijn in uw buurt (CGVS, p. 10), kan hier geen verklaring voor bieden aangezien u verklaart dat u vader reeds lang bij de Taliban was (CGVS, p. 9). Over uw oom kan u enkel zeggen dat hij 'commandant' was, maar wanneer u meer concreet gevraagd wordt wat de inhoud was van zijn taken of wat hij gedaan heeft, kan u hier geen antwoord op geven (CGVS, p. 12). Of uw oom, buiten het gevecht waarin uw vader werd vermoord, aan enig ander gevecht deelnam van de Taliban, is u ook totaal vreemd (CGVS, p. 12-13). Van de oudste zoon die zijn leven lang bij zijn vader en naast zijn oom heeft gewoond en opgegroeid is in een pro-Talibandorp (CGVS p. 3 & p. 9), mag worden verwacht dat hij enige details kan geven over de zaken die rondom hem gebeurden. Zeker ook omdat u voor die reden uw land van herkomst bent moeten ontvluchten. Naast uw nihilistische kennis over uw vaders activiteiten, overstijgt uw persoonlijke beleving van de Taliban in uw dorp het anekdotische niet. Zo kan u, buiten het ene gevecht waarin uw vader stierf, niets concreet vertellen over wat uw leeftijdsgenoten, die allen bij de Taliban waren, voor de Taliban deden (CGVS, p. 13). Wanneer wordt gevraagd de vrijdagse preken van de Talibs te reciteren, komt u niet verder dan dat iedereen die de Jihad moest voeren om de ongelovigen het land uit te drijven. Wie dat deed zou martelaar worden (CGVS, p. 25). Van een persoon die zijn hele leven in een Talibangezind dorp heeft geleefd, mag worden verwacht dat hij wel wat meer kan vertellen dan deze algemene bewoordingen én dat hij ten minste enige uitleg kan geven bij de taken en inbreng van zijn

vader bij de Taliban. De vaststelling dat u hier tweemaal te kort schiet, brengt uw geloofwaardigheid nogmaals ernstige schade toe.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas dat u weergeeft tijdens uw gehoor op het CGVS weinig coherent en plausibel overkomt. Zo verklaart u ten eerste dat u uw hele leven te midden van Taliban heeft geleefd. U beweert namelijk dat uw vader, tot aan zijn overlijden, en uw oom sinds jaar en dag bij de Taliban aangesloten was en dat ook uw volledige dorp tot Talibangezind was (CGVS, p. 9 & p. 25). Ten tweede verklaart u, nadat u uw oom bent gaan aanklagen bij de politie, u opnieuw huiswaarts keerde (CGVS, p. 15). Eenmaal thuis hoorde u, ten derde, al snel het onheilspellende bericht van uw vriend Jawed dat uw oom en andere hooggeplaatste Talibs op de hoogte waren gebracht van uw aanklacht. U wachtte echter nog tot de volgende morgen en tot er geruchten waren dat het Afghaanse Nationale Leger was aangekomen in uw dorp alvorens het op een lopen te zetten (CGVS, p. 16). Het lijkt echter ongeloofwaardig dat iemand met uw profiel, en dus iemand die als geen ander moet weten waartoe de Taliban in staat is met spionnen of verklikkers, onverhoeds naar de politie stapt en nadien ook doodleuk terug huiswaarts keert. Het lijkt onwaarschijnlijk dat u de kans op Talibanspionage binnen de politie van Baghlan niet heeft ingeschat en dus, nadat u een klacht was gaan indienen, onmiddellijk bent gaan onderduiken om het resultaat van uw aanklacht in alle veiligheid af te wachten. Het is dan ook des te opmerkelijk dat, ook wanneer uw vriend Jawed u inlicht dat de Taliban op de hoogte zijn van uw klacht, u het niet onmiddellijk op een lopen heeft gezet, maar wachtte tot de volgende dag alvorens te vluchten. In verband met uw klacht bij de politie is het eveneens uitermate vreemd dat de politie u niet onmiddellijk zou hebben gearresteerd toen u uw banden met de Taliban uit de doeken deed. U verklaart namelijk zelf schrik te hebben voor de overheid wegens uw banden met de Taliban (CGVS, p. 17). Deze vaststelling maakt dan ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas zoals u het brengt tijdens uw gehoor op het CGVS. In verband met uw vrouw en kinderen is het in de context van uw relaas eveneens opmerkelijk dat zij op dit moment gewoon nog in uw geboortedorp leven. Indien u inderdaad de Taliban van uw dorp verraden heeft, kan men verwachten dat u hiermee uw familie bloot stelt aan intimidatie en bedreigingen door de Taliban. U vermeldt in uw relaas echter op geen enkel moment dat zij na uw vertrek in uw geboortedorp problemen zouden ondervinden. Wel verklaart u dat de Taliban vrouwen niets doet, maar anderzijds haalt u zelf aan dat uw moeder door hen geslagen werd zodat u er allerminst van kan uitgaan dat vrouwen niets aangedaan worden (CGVS, p. 22-23).

Tot slot moet worden opgemerkt dat u tijdens het afnemen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 07/06/2012 een geheel ander asielrelaas opdist dan tijdens uw gehoor op het CGVS op 30/01/2013. Zo geeft u in de vragenlijst als asielmotief aan dat u een klacht had ingediend tegen uw oom om te melden dat er heel veel wapens bij hem thuis werden binnengebracht (Vragenlijst CGVS, p. 3). Frappant is dan ook dat van deze wapenlevering geen enkele sprake meer is tijdens uw gehoor voor het CGVS. In de vragenlijst haalt u dan weer de bewakingsopdracht bij de Taliban en het daaropvolgende geweld van uw oom, het centrale vluchtmotief in uw verklaringen voor het CGVS, helemaal niet aan (Gehoor CGVS, p. 15-16). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt kan u geen verklaring bieden voor de tegenstrijdigheid, maar wijt u alles aan de fout van de tolk (CGVS, p. 23). U had nochtans aan het begin van het gehoor van het CGVS aangegeven dat het gehoor voor de DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 2). Bovendien gaat het hier niet louter over de misinterpretatie, maar over een verschillend vluchtrelaas. Naast de hoofdreden voor uw vlucht bent u ook niet eensluidend over de instantie waar u een aanklacht bent gaan indienen. Zo spreekt u in uw vragenlijst over het districtshuis (Vragenlijst CGVS, p. 3) en tijdens uw gehoor voor het CGVS over de politie en het veiligheidsbureau (Gehoor CGVS, p. 15). De vaststelling dat u hoegenaamd geen coherente verklaringen aflegt inzake de hoofdreden waarom u uw land van herkomst heeft moeten verlaten, doet ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beoogde asielmotieven.

Uw uiterst tegenstrijdige, oppervlakkige en ongeloofwaardige antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u moet vrezen voor de Taliban of de overheid. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. **U kunt de onveilige situatie in de provincie Baghlan echter vermijden door u te vestigen in Kabul.**

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Uw argument dat u zich niet in Kabul kan vestigen omdat de Taliban overal actief zijn en u dus overal zullen vinden (CGVS, p. 26), wordt teniet gedaan doordat u uw problemen met de Taliban, zoals hierboven reeds geschreven, niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Pashtounen behoort (CGVS, p. 3), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u zowel Pashtou als Dari (CGVS, p. 7), de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast bent u tot de zesde graad naar school geweest (CGVS, p. 5) en beschikt u over ongeveer 8 jerip grond (CGVS, p. 5). Uw vader zou ook voor uw vertrek 12 jerip hebben verkocht, dit aan 150.000 Afghani per jerip (CGVS, p. 5-6). Omgerekend komt dit voor de volledige 12 jerip op ongeveer 35.000 dollar. Tot zijn dood zou uw vader dit bedrag gewoon thuis hebben bewaard, waarna uw moeder het bijhield om nadien een deel (5.500 dollar) te spenderen aan uw smokkelaar. Naast dit aanzienlijk bedrag beschikt u ook over de mogelijkheid om uw overige gronden te verkopen of te laten uitbaten om u in Kaboel te kunnen gaan vestigen. Bovendien toonde u als volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Baghlan en dat u zich aan de

*bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.***

***De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.** Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.*

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Zo blijkt verzoeker vooreerst een heel ander asielrelaas te hebben gebracht bij het Commissariaat-generaal dan dat hij op de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen.

Waar uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn asielaanvraag berustte op het feit dat hij een klacht had ingediend tegen zijn oom om te melden dat er wapens bij hem thuis werden binnengebracht waarop hij het land zou verlaten hebben nadat zijn oom hiervan op de hoogte was gekomen, is er van deze wapenleveringen helemaal geen sprake meer bij het Commissariaat-generaal. Bij het Commissariaat-generaal blijken daarentegen een bewakingsopdracht en het daaropvolgende geweld van verzoekers oom aan de basis te liggen van verzoekers vertrek uit Afghanistan.

Te dezen gaat het niet om het weglaten van bepaalde details in een eerste gehoor ten opzichte van latere verklaringen zoals verzoeker wil laten uitschijnen in zijn verzoekschrift maar over een geheel verschillend vluchtrelaas. Niet enkel met betrekking tot de hoofdreden voor zijn vlucht legt verzoeker

tegenstrijdige verklaringen af maar eveneens met betrekking tot de instantie waar hij een aanklacht is gaan indienen. Zo spreekt verzoeker in zijn vragenlijst over het districtshuis terwijl hij het tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal over de politie en het veiligheidsbureau heeft (gehoorverslag, 15). Terecht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook besluiten dat de vaststelling dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over de hoofdreden waarom hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten, de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig ondergraaft.

Voorts stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader en oom sinds jaar en dag actief waren bij de taliban. Verzoekers kennis over de activiteiten van zijn vader zowel als deze van zijn oom bij de taliban zijn immers bijzonder gebrekkig en oppervlakkig. Zo blijkt verzoeker slechts één gevecht te kunnen citeren waaraan zijn vader zou hebben deelgenomen en kan verzoeker verder niet specificeren waar dit ene gevecht - waarin zijn vader overigens werd gedood - zou hebben plaatsgevonden. Van zijn oom kan verzoeker enkel aangeven dat deze commandant was bij de taliban. Van de oudste zoon die zijn leven lang bij zijn vader en naast zijn oom heeft gewoond en opgegroeid is in een pro-talibandorp mag worden verwacht dat hij ten minste enige uitleg kan geven bij de taken en inbreng van zijn vader en zijn oom bij de taliban, minstens dat hij meer informatie kan geven over de feiten die aan de basis van zijn problemen liggen temeer nu deze feiten en meer bepaald de activiteiten van zijn oom de oorzaak van zijn vertrek uit Afghanistan vormen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

In casu kan gelet op de tegenstrijdige en oppervlakkige verklaringen van verzoeker geen geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen

vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak ten andere op de recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en op voormelde richtsnoer van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat de informatie van de commissaris-generaal waarop hij zich baseert bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul, onjuist zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER